

ingen Maade Sigte paa at bebrejde den højtærede Regering dette. Jeg er altid meget omhyggelig for at gøre Rede derfor, fordi jeg er saa vant til at høre den Beskyldning eller den Tale om systematisk Opposition. Derfor ønsker jeg altid, naar jeg kommer i Modsatning til Regeringen, at gøre Rede for, at det er rent sagligt og aldeles ikke systematisk.

Idet jeg anbefaler Tilslutning til dette Forslag, maa jeg udtale, at den progressive Indkomstskat efter min Mening er et meget farligt Skridt at gøre ind paa en ny Bane. Vi have aldrig kendt til den Slags Bestemmelser her, og jeg anser denne Bestemmelse om den stigende Skala for at være en saadan, som savner enhver rationel Begrundelse. — Det fik endda være — men som tillige efter min Mening er saa farlig i sine Konsekvenser, at man allerede af den Grund maa betænke sig vel paa at gøre det første Skridt hen ad denne brede Bane, hvis Endepunkt ingen let ser, men man kan nok have en Formodning om, hvad det vil blive. At Forslaget absolut gaar i socialistisk-kommunistisk Retning, tror jeg ikke, nogen vil benægte. — Jeg kan altsaa for mit Vedkommende ikke give hverken det foreliggende Regeringsforslag eller noget Forslag, som hviler paa det samme Grundlag med Hensyn til Udmaalingen af Indkomstskat med stigende Skala, min Tilslutning. Dette har jeg anset mig for baade berettiget og forpligtet til at gøre Rede for her.

Disse to Ændringsforslag have jo ogsaa en Betydning i finansiel Henseende, men det er ikke Hovedsagen for mig. Jeg har lagt an paa, at der i hvert Tilfælde gennem Indkomstskatten og Formueskatten tillige med Ejendomsskylden skaffes fuld Dækning for Statskassens Tab ved de gamle Grundskatters Bortfalden. Det er i min Tanke en fuldt berettiget Fordring, at der, naar man vil ryste store Beløb af gamle Skatter af sig, saa ogsaa bliver anvist fuldt Vederlag derfor, hvorimod jeg aldeles ikke kan erkende Berettigelsen af, at man, naar man har faaet ny Skattebyrder lagte til, saa tillige benytter dem eksklusivt til at skaffe Balance i Statskassen og til at afholde hvilke som helst andre Udgifter, man vil. Hvad jeg mener, at man er forpligtet til, — og hvad jeg særlig efter mit hele Standpunkt, naar jeg bestandig siger: Tænk paa, hvor Pengene skulle komme fra, føler mig forpligtet til, — naar man gaar ind paa at give sin Tilslutning til For-

slaget om Bortfald af store Indtægter, er da ogsaa at give sin Stemme til fuld Erstatning for dem. Men paa ingen Maade anser jeg mig for forpligtet til at give min Stemme til, at netop disse ny Skattegrundlag, man faar indført paa Grund af Afløsningen af Grundskatterne, skulle bære Statskassens Underbalance eller bære Udgifter, der ikke vedkomme dem, ikke staa i allermindste Forbindelse med dem, saaledes som Tilfældet f. Eks. er med Tiendeafløsningen eller det Tab, som lides ved, at Vestindien ikke blev solgt, som den ærede Ordfører ogsaa nævnede.

Jeg skal ikke trætte det ærede Ting med at fremlægge en Beregning over, hvorledes i Virkeligheden det af mig tilsigtede vil naas gennem Forslaget. Jeg tror ikke, det vil komme til at spille nogen som helst Rolle, men jeg har kun villet hævde udtrykkeligt, at Forslaget er beregnet paa at give fuld Dækning for Afløsning af de gamle Skatter, ganske vist i Forbindelse med Dækning gennem Ejendomsskylden og det halve Beløb. Den højtærede Formand, som har tilladt, at der har været talt saa meget om Ejendomsskylden under denne Sag, vil ogsaa tillade mig at føje et lille Ord til. Hvor stor en Promille, man tør beregne af Ejendomsskylden, staar ganske blankt hen, det ved man intet om. Det, som jeg — og jeg tror mine Meningsfæller — mente, da vi foresloge den store Omordning af Skatterne, var, at der i hvert Tilfælde skulde gives Erstatning, og naar man er enig om det Princip, er det meget let siden at afpasse Ejendomsskyldens Promille, saaledes at den kommer til at give de 5 Millioner, ligesom det overhovedet for fremtidige Lovgivere, der ville forsøge Statskassens Indtægter, vil være ganske anderledes bekvemt at kunne bruge Ejendomsskylden til ny Skattepaalæg, end det vilde have været at bruge Hartkornskatten, end sige Gammelskatten.

Min Modstand mod Hovedgrundlaget i Loven hindrer mig selvfølgelig ikke i at slutte mig til Bestræbelserne for paa Lovens øvrige Omraader at bringe den i saa god Stand som muligt. Jeg har altsaa kunnet slutte mig til en Mængde af de foreliggende Ændringsforslag til Forandring af Loven, og vil ganske særlig anbefale til Opmærksomhed det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 3 om Ombytning af Skatteskalaen i Regeringsforslaget med det, som man nu i de sidste Par Maaneder har vænnet sig til at kalde